ANTHONY RYAN

PŘÍLIV ČERNÉ OCELI

PŘELOŽIL TOMÁŠ JENÍK

HOST

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

A Tide of Black Steel
Copyright © 2024 by Anthony Ryan Media Ltd.
All rights reserved including the rights
of reproduction in whole or in part in any form.
Cover design by Ben Prior / LBBG Images
from Shutterstock and Unsplash
Map copyright © Anthony Ryan
Translation © Tomáš Jeník, 2026
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2026
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-3318-3 (PDF)
ISBN 978-80-275-3319-0 (ePUB)
ISBN 978-80-275-3320-6 (MobiPocket)

Franku Frazettovi —
zářivému světlu fantasy kresby

STYRNSPELD
5
3
OHNIVÉ OSTROVY
Ascarlijská říše
1. Skar Magnol
2. Olversahl
3. Ayl-ah-Lyhsswahl
4. Ayl-ah-Vahrim
5. Iseldin dráp
6. Ayl-ah-Skorna
7. Skor Hardta

S
VNĚJŠÍ OSTROVY
VNITŘNÍ OSTROVY
1
2
4
6
7

Osoby a obsazení

Margnus Gruinskard — Tielwald, hlavní poradce královen sester
Felnir Skyrnak — mořeplavec, válečník a špeh ve službách Tielwalda, kapitán langskipu *Orlovec*, pravnuk Margnuse Gruinskarda, bratr Thery
Thera Speldrenda — vellihra spravedlnosti královen sester, kapitánka langskipu *Velký vlk*, pravnučka Margnuse Gruinskarda, sestra Felnira a Guthnyra
Lynnea Trahleyl — dcera zabitého veilwalda Skor Geldu, Theřina chráněnka
Coelnyr — sluha a vrchní vyzvědač Margnuse Gruinskarda
Sestra Tradice — spoluvladařka Ascarlie, Paní slov a legend
Sestra Stříbrná — spoluvladařka Ascarlie, Paní majetku a obchodu
Sestra Železná — spoluvladařka Ascarlie, Paní mečů a lodí
Ruhlin ehs Kestryg — rybář z Vnějších ostrovů
Berrine Jurest — proslulá učenkyně a skierwalda Archivu královen sester v Olversahlu
Elvine Jurest — výběrčí daní v olversahlském přístavu, dcera Berrine
Uhttar — loďařský učedník v Olversahlu, přítel Elvine
Bahn — obchodník s vlnou v Olversahlu, strýc Uhttara, vůdce tajného spolku stoupenců Úmluvy ve městě
Guthnyr — válečník a člen posádky *Orlovce*, bratr Thery a Felnira
Sygna — léčitelka a lukostřelkyně na langskipu *Orlovec*, Felnirova milenka a rádkyně
Wohtin — vězeň osvobozený z albermainského žaláře, zjevně šílený

Colvyn — osvobozený albermainský vězeň nejasného původu, mluví mnoha jazyky, Wohtinův přítel
Gelmyr Johtenvek — navigátor *Velkého vlka*, válečník Theřiny *mendy*
Eshilde — válečnice Theřiny *mendy*
Ragnalt — válečník Theřiny *mendy*
Kodryn Estrynlud — bývalý žoldnéř, přítel a Felnirův zástupce na palubě *Orlovce*
Behsla — kormidelnice *Orlovce*, válečnice Felnirovy *mendy*
Hemund — Vrchní dokmistr v Olversahlu, přítel a zaměstnavatel Elvine
Mohlnir — lodní kočka na palubě *Velkého vlka*
Eldryk — otrokář a čistokrevný příslušník nihlvarijské šlechty
Aleida — Eldrykova dcera
Achela — Morvečka v Eldrykových službách
Angomar — otrokářka a čistokrevná nihlvarijská šlechtična, sestra Eldryka
Mehlga — obyvatelka Vnějších ostrovů, zajatkyně Nihlvarijců
Radylf — Morvek, vrchní dozorce Eldrykových otroků
Ilvar Kastrahk — vellihr tradice královen sester
Hakkyn Rohnlank — veilwald Aiken Geldu
Tuhlan — caerithský zajatec Nihlvarijců, přítel Ruhlina
Julette Ahlpertová — bývalá albermainská pirátka a zajatkyně Nihlvarijců
Sygurn — nihlvarijský otrok
Iyaka — morvecká otrokyně
Gynheld Volksora — vellihra meče, kapitánka langskipu *Rychlé kopí*
Alvyr Kahlsten — vellihr meče, kapitán langskipu *Větrný meč*
Feydrik — příslušník nihlvarijské kasty tuhlvyrů, guvernér Vyrnkral Veldu
Deyna — příslušnice nihlvarijské kasty tuhlvyrů
Ossgrym Styrntorc — veilwald Kast Geldu

Aldeyn — synovec Ossgryma

Kahlvik Vyhrimdorr — uhlwald Severního pobřeží Ayl-ah-Vahrimu, věhlasný cestovatel a mořeplavec, bratranec Ossgryma

První část

„Nechť ruka každá meč pozná, neb všichni Ascarlové válečníky budou. A bitva přinese nám slávu."

Ulthnir Horuhnklehr, Světoděj
— z Altvar Rendi

První kapitola
Ruhlin

Když poprvé uviděl rudou plachtu, ranní mlha se ještě nezačala rozplývat. Zprvu byla jen nejasnou skvrnou, která narušovala jednotvárný šedavý opar, tmavý pruh, který po pár vteřinách mhouření očí získal krvavý odstín. Ruhlin na tu novotu uhranutě zíral a až po chvíli na plachtě rozeznal jakýsi obrazec. Třepetal se a nadouval v silném větru, který vanul z neklidných vod Styrnspeldu, takže musel ještě chvíli mhouřit oči, než v něm rozpoznal zkřížené kladivo a meč znaku Ulthnira, prvního z bohů. Tenhle symbol se ovšem lišil od motivu, který často vídal vyřezaný nade dveřmi a který zdobil prastarou sochu na Aslynově pahorku. Zkřížené zbraně totiž mířily dolů, a ne nahoru. Obrácený jílec a topor tvořily kolébku pro další motiv, který Ruhlin nepoznával. Připomínal mu houští, různě dlouhé bodce seskupené podél jediné zakřivené linie.

„Co myslíš, že to je?“ zeptal se Irhkyna.

Mahkla se neobtěžoval zvednout hlavu a dál lopatou vyhazoval mokrý písek ze dna jámy, kterou společně vykopali. Starý rezavý řetěz na jeho krku řinčel do rytmu záběrů lopaty. Na rozdíl od mnoha jiných, kdo nosili slouhovský řetěz, Irhkyn se práci nikdy nevyhýbal. Býval nevrlý a neomalený, ale nikdy nebyl líný, a Ruhlin věděl proč: každý den, kdy se Irhkyn dřel ke spokojenosti Ruhlinovy babičky, pro něj znamenal o jeden den kratší nucenou službu.

To ráno se Ruhlin probudil brzy, jeden z nevyhnutelných rysů života pod babiččinou střechou. „Koukej vstávat!“ rozkázala mu Bredda

a starou dubovou holí mu zabušila na postel stlučenou z vyplavených prken. „Na lenivé ruce čeká práce, kluku!“

Hned při prvním probuzení v tomto domě, před pouhými pěti lety, se Ruhlin bolestivě přesvědčil o tom, že se babiččina hůl může velmi snadno přesunout z postele na nocležníka, pokud se trochu opozdí. Zrovna dnes ale bojoval s nezdravým pokušením strpět pár ran výměnou za to, že si bude moct o chvíli déle poležet. Včera večer se bujaře slavily zásnuby jeho sestřenice Mirhnglad, sešla se spousta lidí a pivo i medovina tekly proudem. Přišli všichni sousedé z Buhl Hardty a mnoho dalších z okolních skyrnů. Po obřadu zasypali křesadelníci deštěm jisker velkou vatru uprostřed vesnice, zpívaly se písně, pekly ryby a maso, narážely sudy a odšpuntovávaly láhve. Ruhlin neměl s kořalkou žádné velké zkušenosti. Bredda ji v domě nestrpěla, protože tvrdila, že zničila jeho otce — kořalka a kostky.

„Ruce, které nikdy nesáhly po veslu ani lopatě, se vždy dychtivě natahovaly po rohu a sázce,“ říkávala Ruhlinovi a někdy ho — aby zdůraznila každé slovo — při tom ještě dloubala holí do nohou nebo do břicha. Ruhlina často napadalo, že by jeho nebohý, utopivší se otec možná tolik netíhl k pití a hazardu, kdyby našel u matčina krbu trochu víc laskavosti.

Ale to byla nevhodná myšlenka. Když se otcova loď v silné bouři potopila, ona ho vzala k sobě, její dveře se mu otevřely, zatímco mnoho jiných zůstalo zavřených. Život na Vnějších ostrovech byl tvrdý a málokdo uvítal další hladová ústa. Někdy si říkal, jestli by ho vesničané z Buhl Hardty bývali nechali tu zimu umřít hlady, i když ho přinejmenším s polovinou z nich pojila příbuzenská pouta. Ale přesto je za to nedokázal nenávidět. Ruhlin nikdy příliš neholdoval temnějším pocitům, stejně jako vzteku a klení, které je doprovázely. A tak mu časem ostatní začali říkat Ruhlin ehs Kestryg — Ruhlin Tichý.

„Jak to mám, do prdele, vědět?“ opáčil Irhkyn, což byla jeho obvyklá odpověď na většinu otázek, a to včetně těch vyřčených lidmi, jako

byl Ruhlinův strýc Dagvyn, Mirhngladin otec a vesnický uhlwald. Za takovou drzost by si *mahkla* obvykle vykoledoval bičování. Irhkynův vzrůst a divoká pověst ale od pokusu vykonat takový trest většinu odradila. Než upadl do dluhů a ponížení, plavil se daleko, drancoval v dalekých krajích a bojoval v mnoha bitvách. Málokdy však Ruhlinovi vykládal o svých dobrodružstvích, raději se utápěl v mrzutém nemluvném rozjímání.

Ruhlin sledoval, jak Irhkyn nabírá v jámě další lopatu písku a spokojeně bručí, když mezi mokrými zrnky zahlédl kroutící se červy. „Konečně taky jednou slušná žeň. Zejtra by se nám na háčku mohlo zhoupnout pár lososů."

„Tam," nedal se Ruhlin odbýt, dloubl Irhkyna do ramene a ukázal do mlhy. „Je to plachta, ne?"

Mahkla si otráveně odfrkl a konečně se uvolil zvednout hlavu. „Je odliv. A kdo by zakotvil loď na písku, když má slušnej přístav, co by kamenem dohodil —?"

Při pohledu na obrys v mlze se Irhkyn odmlčel a zamračeně svraštil husté, modrým inkoustem nabarvené obočí. Narovnal se a násadu lopaty sevřel tak pevně, až mu zbělely klouby. Ruhlin si také všiml, že se změnil *mahklův* postoj — lehce se nahrbil, mírně pokrčil kolena a trochu víc se rozkročil. Ruhlin viděl takový postoj u Dagvyna a ostatních dospělých z vesnice, když svoje děti učili bojovat mečem nebo kopím. Ruhlinův otec to nikdy neudělal, i když se stejně jako Irhkyn v mládí plavil do daleka a bojoval v bitvách.

„Ty ten znak znáš?" zeptal se Ruhlin a cítil, jak se mu začíná svírat žaludek, protože Irhkyn nespouštěl oči z plachty.

„Ne," zamumlal *mahkla*, ale Ruhlin vycítil, že Irhkynův tón ztěžkl a dodal následujícím slovům znepokojivý význam. „V životě jsem ho neviděl."

„Tak velká plachta znamená velkou loď, viď? Možná je moc velká na přístavní hráz. Třeba proto zakotvili tady."

„To není loď," opravil ho Irhkyn. „To je langskip. A jo, je to velká mrcha." Odmlčel se a přimhouřenýma očima se zadíval na obě strany rudé plachty. „A nepřiplula sama."

Mahkla měl bystré oči a Ruhlin vzápětí zahlédl po pravé straně první plachty dvě další. Všechny nesly stejný symbol zkříženého kladiva a meče s bodci nahoře. „To je trnový keř?" zeptal se, načež zvedl vlastní lopatu a vykročil ke břehu. „Asi bychom se jich mohli zeptat —"

„Ne." Irhkynova obří tlapa ztěžka dopadla Ruhlinovi na rameno a zastavila ho. „Lodě, které připlují ke břehu kousek od přístavu, nepřijely obchodovat, hochu. Pojď." Otočil se, dal se do běhu a Ruhlina táhl s sebou. „Musíme ostatní varo—"

Irhkyn ještě pořád držel Ruhlina za rameno, takže chlapec cítil, jak *mahkla* bolestí a překvapením zaťal prsty, než klopýtl a se zasténáním, v němž se mísila zlost se zoufalstvím, padl tváří k zemi.

„Irhkyne?" Ruhlin se zarazil a od hlavy po paty mu tělem projel dočista neznámý a nepříjemný chlad, když se díval, jak se Irhkyn svíjí a dáví do písku krvavé sliny. Ruhlin několik ztěžklých úderů srdce fascinovaně zíral na tmavou kaluž Irhkynovy krve a potom na dlouhý šíp s letkami z raccích per, který mu trčel ze zad. Býval by tam stál a zíral déle, kdyby ho *mahkla* nechytil mohutnou rukou za kotník a nestrhl ho k zemi. Prudký závan větru a záblesk pohybu, a vzápětí už Ruhlin civěl na chvějící se dřík druhého šípu, který se zabodl do pláže necelý yard od něj.

„Uteč!" Irhkyn vyhrkl rozkaz a z úst se mu vyřinul další příval krve. Ruhlin se mu podíval do pronikavých, nesmiřitelných modrošedých očí. „Varuj je..." Umírající *mahkla* sebou škubl, stisk prstů na Ruhlinově kotníku povolil a hlava mu pomalu klesala do mokrého písku. „Uteč..."

Ruhlinovi se chvěla hruď, jak rychle oddechoval a vyděšeně zíral střídavě na nehybné tělo svého přítele a na letky šípu, s nimiž si pohrával mořský vítr. Znal Irhkyna odmalička. Bok po boku dělávali na lodi Ruhlinova otce, než to věhlasný válečník jednoho dne přehnal se sáze-

ním, stal se *mahklou* a nezbylo mu nic jiného než si s řetězem na krku odpracovat své dluhy, nebo odejít do obávaného vyhnanství. A teď byl pryč, jeho život vmžiku vyhasl. Neskutečná, strašlivá pravda.

Ruhlinovu nerozhodnost zahnalo krátké ostré zadrnčení z míst, kde se napínaly rudé plachty. Zvuk tětivy luku znal víc než dobře. Vyjekl strachy, trhl sebou a překulil se po písku a hned vzápětí se do rýhy, která po něm zůstala, z výšky snesl šíp. Se vzlyknutím vyskočil na nohy a rozběhl se pryč. Za jeho zády zadrnčely další tětivy. Ruhlin sice nikdy nebyl nejsilnějším mladíkem z Buhl Hardty, ale přinejmenším patřil k těm nejrychlejším. Zvuk dopadajících šípů ho přiměl nabrat ještě víc vzduchu do plic a rozběhnout se ještě rychleji a brzy se střelcům ztratil mezi travnatými dunami na konci pláže. V následujících měsících se nejednou zamýšlel nad tím, zda by bývalo nebylo lepší, kdyby jeden z těch smrtících projektilů našel svůj cíl.

Kouř ucítil, ještě než se vydrápal na pahorek jižně od Buhl Hardty, pronikavý zápach ho štípal v nose při každém zadýchaném, klopýtavém kroku při výstupu do svahu. *Dagvyn!* Z toho jména si udělal při úprku z pláže jakousi mantru. *Najít Dagvyna!* Jako uhlwald přístavu, a tudíž prodloužená ruka moci královen sester na tomto ostrově, bude Dagvyn vědět, co dělat. Povolá celou vesnici do zbraně. Pošle starce a děti, aby se schovali v uhlwaldově domě. Určitě svedou bitvu s těmi neviditelnými vetřelci na langskipech s rudými plachtami, ale bude krátká, protože tohle byla Buhl Hardta, nejvzdálenější přístav královen sester. Tady žili nejhouževnatější obyvatelé z celé jejich rozlehlé říše. Tady žili válečníci, kteří se plavili skoro tak daleko jako Irhkyn, a někteří se mu dokonce i vyrovnali věhlasem. Sám Dagvyn se proslavil, když vyrvali Fjord Geld z rukou nenáviděného zlodějského krále Albermaine…

Všechny tyhle myšlenky spláchla vlna zděšeného zoufalství, když se celý zadýchaný a s roztřesenýma nohama na pokraji vyčerpání vyškrábal na vrchol kopce a uviděl uhlwaldův dům v plamenech. Oheň se nejspíš rozhořel na střeše, louče nebo zápalné šípy zažehly

prastaré došky a rozpoutaly ohnivé peklo, které během chvíle zachvátilo dům od jednoho konce ke druhému. Kouř zahalil celou Buhl Hardtu hustým příkrovem dýmu, ale ne tak hustým, aby jeho očím skryl ostatní hořící domy. Gethorova vyvrhovací bouda, Loffarova kovárna, babiččina kůlna, kde skladovala sušené tresky na každoroční odvody. Všechno hořelo v kotoučích dýmu jasnými plameny.

Zvuky, které k němu z kouře doléhaly, ještě prohloubily jeho hrůzu. Tam, kde oči postřehly jenom prchavé stíny, uši s děsivou jednoznačností poznávaly křik. Občas to byly krátké zmučené výkřiky, které rychle umlkaly. Jindy se k němu ale doneslo táhlé, zoufalé pisklavé ječení, jako když prasata kvičí na porážce. Potom jeho pohled upoutala vřava nalevo u přístavu, kde na hrázi v řidším dýmu rozeznal chumel postav. Zaslechl zlostné a bolestivé výkřiky a snad i řinčení kovu o kov. *Tak přece jenom došlo k bitvě,* usoudil, ale veškeré jeho naděje zchladil poryv větru, který rozehnal dým a odhalil širokou rudou plachtu se znakem kladiva, meče a houští.

Kvůli odlivu se obrubnice langskipu ztrácela pod hranou přístavní hráze. Byla to mnohem širší loď, než jakou Ruhlin zahlédl předtím. Trup ze širokých, překrývajících se prken dobře znal, ale zostřený železný kloun, trčící z přídě nikdy v životě neviděl. Posádka lodi opřela o molo několik žebříků a vyšplhala po nich na hráz, kde narazila na odpor, který však nebyl tak silný, aby neumožnil mnoha nájezdníkům vtrhnout do vesnice, zapalovat domy a vraždit.

Ruhlin klečel ve vysoké trávě a svírala ho nerozhodnost. Má se zapojit do boje, nebo spíš najít Breddu? Nakonec vcelku zbaběle usoudil, že přece nemá žádnou zbraň, protože lopatu nechal na pláži a u pasu se mu houpal jenom malý rybářský nůž, malátně se zvedl ze země a vydal se do vzdálenější části vesnice. Babička ho potřebovala. Dostane ji do bezpečí, potom se vyzbrojí štípací sekerou a vrhne se do boje. Ale jak se tak coural z kopce dolů a uši mu plnil řev umírajících příbuzných, slabý, krutě upřímný hlásek mu zašeptal v hlavě: *Dneska nebudeš s nikým bojovat. Akorát se schováš, ty neschopná zbabělá trosko.*

Ruhlin zlostně, neartikulovaně zabručel, aby se ohradil proti té šeptané pravdě, zakryl si nos a pusu rukávem a dál se prodíral dýmem. Kouřový příkrov během chvíle zhoustl, štípal ho do očí a máčel tváře slzami. Letmo zahlédl nějaké lidi, jejich tváře ale v šeru nerozeznal. Zaslechl několik vyděšených nebo nechápavých hlasů, ve zmatku a hrůze se shlukly k sobě, a vzápětí na ně udeřily jiné, prudké a odhodlané. Ruhlin si všiml, že jeden z útočníků má na hlavě neobvyklou přilbu. Na kuželovitém tvaru se v jednu chvíli zalesklo světlo ohně z planoucího uhlwaldova domu a prozradilo Ruhlinovi, že je železná, a ne z tvrzené kůže, jakou nosívali všichni válečníci z vesnice. Ve světle požáru se také zaleskl meč v ruce cizího válečníka a puklice uprostřed jeho kulatého štítu.

Ruhlin se snažil nevšímat si řevu zabíjených, přikrčil se k zemi a rozběhl se pryč. Po pár krocích narazil do převráceného dvoukoláku, na mokrém dláždění mu podjely nohy a svalil se na zem. Přistál na zadku, a když zvedl ruku z mokrých kamenů, zjistil, že je rudá. Vzápětí pohledem sklouzl k nevidoucím očím Selvy, dcery kováře Loffara. Srdečná, jenom o pár let starší dívka oplývala svůdnými křivkami, jež mohl jeho mladistvý zrak jen tiše obdivovat. Teď už to však nebyla krásná Selvy, ale neživá věc. Oválný obličej s kulatými tvářemi byl dočista nehybný, ústa otevřená dokořán, ohrnuté rty odhalovaly spodní zuby a z koutku úst jí visel jazyk. Krev, na které uklouzl, crčela z čerstvé rány v Selvyině břiše a do karmínového slizu jí jako klubko vybledlých hadů vyhřezly vnitřnosti. Ruhlin se opět přistihl, jak fascinovaně zírá na nový děsivý detail, tentokrát v podobě páry, jež stoupala ze Selvyiny rány. Z mrtvoly unikalo zbylé lidské teplo a mísilo se s kotouči dýmu.

Pomazej se její krví a zůstaň nehybně ležet, radil mu ten otravně upřímný našeptávač. *A nezapomeň na vnitřnosti. Ať to vypadá opravdově.*

Ruhlin se ale zlostně vzepřel takové zbabělosti, odplazil se od Selvy a vstal. Už byl blízko, stačilo proběhnout úzkým průchodem mezi Othyrovým prasečím chlívkem a kůlnou na dříví. Dům, ve kterém

s Breddou bydlel, stál na pahorku na východním kraji vesnice a on si s úlevou všiml, že se ho požár zatím nedotkl. Ruhlin často reptal, že se musí pokaždé domů škrábat do prudkého svahu, na což Irhkyn odpovídal, že se jeho babička rozhodla postavit si dům na takovém místě, aby mohla všem ostatním koukat do kuchyně. Sprintem vyběhl do kopce a vší silou vrazil do bytelných, ale nezamčených vstupních dveří. Rozhlížel se po oválné síni a zjišťoval, že je jako vždy dokonale uklizená. Podlaha byla zametená, vyschlé dřevo na topení narovnané u kamen. Hrnce, pánve a nůž položené na správných místech na kuchyňském stole, kde Bredda vařila nepopiratelně vynikající jídla, která si — jak ho neustále ujišťovala — jeho líná kostra nezasloužila. Všechno bylo, jak mělo, jenom babička ve světnici chyběla.

Zapleskání prádla sušícího se na šňůře ho přivedlo k zadním dveřím domku. Když ho rozhrnoval, zvedla se v něm vlna naděje. A tam ji našel. Ale ne tak jak doufal — jak kolíčkuje šál k prádelní šňůře a nadává na otravný dým. Ne. Bredda, dcera Ilthura, matka Kultruna, babička Ruhlina, která z milosti Altvarů prožila na tomto světě víc než sedm desítek let, ležela mrtvá ve své vlastní bylinkové zahrádce. Zabila ji jediná sečná rána do krku, a to celkem nedávno, protože se z rány pořád ještě valila krev. Rysy její tváře ochably úplně stejně jako Selvyiny, ale Ruhlin v nich přesto našel výraz. Lehce nakrčené obočí a našpulené rty prozrazovaly něco, co ve tváři té ženy za života nikdy nespatřil: překvapení. Zasáhlo ho to víc než všechny ostatní strašlivé novoty, které ten den zažil. Dokonce tolik, že si sotva všiml muže, který s krvavým nožem v ruce dřepěl vedle babiččina těla.

Muž se otočil k Ruhlinovi, zabručel a narovnal se do celé své výšky. Byl o jeden dva palce vyšší než Ruhlin a v železné přilbě s mosazným nánosníkem a zbroji poskládané z kožených částí a kroužkové košile vypadal jako nepřemožitelná obluda. Naklonil hlavu ke straně, přimhouřil oči a chvíli si zamyšleně prohlížel mladíka, který zděšeně zíral na zavražděnou stařenu. Znovu zabručel, tentokrát zjevně posměšně, a potom cosi drsným, chraplavým hlasem dodal. Ta slova, byla-li to

vůbec slova, Ruhlinovi nic neříkala. Pokrčil rameny, trochu otráveně, že ho něco ruší od fascinujícího pohledu na Breddin nepochopitelný výraz. *Musela něco aspoň říct,* usoudil. *Určitě nemohla umřít beze slova.*

Muž si povzdechl, unavený rutinér. Ruhlinovi na rameno dopadla těžká ruka, až se zapotácel, a znehybnila ho, zkrvavený nůž se zvedl k vodorovnému řezu přes jeho hrdlo. Ruhlin si toho téměř nevšímal, očima konečně sklouzl z Breddiny tváře ke zbytku těla. Babička si nikdy nepotrpěla na parádu a jako vždy na sobě měla prosté, dokonale čisté domácí vlněné šaty, ale dnes si na nich všiml skvrny. Na rukávu těsně nad zápěstím, byla tmavá a vlhká. Hned potom zahlédl i rudě potřísněnou ruku a opodál ležící nůž, malou zahnutou čepel na bylinky.

Ruhlin se zachvěl, ucítil, jak se něco hluboko v něm pohnulo. Mimoděk se při tom odtáhl od cizince v železné přilbě, který zase něco zabručel ve své nesrozumitelné řeči a pevněji mu stiskl rameno. Ruhlin se zadíval do tváře muže, který se ho chystal zabít, nebyl vyděšený, jenom pátral. Prohlížel si tu vousatou, částečně zakrytou tvář a sveřepý výraz člověka připraveného zabíjet. Tam, pod levým okem, řezná rána, ještě krvácela. Malá, ale dost hluboká na to, aby si ji musel nechat zašít.

Ruhlin znovu zalétl pohledem k babiččině tváři a ze rtů mu mimoděk vyšlo: „Tak přece jenom měla co říct."

Škvíření v břiše zesílilo, když mu muž v železné přilbě přitiskl čepel ke krku, přitlačil, ale potom zase povolil. Ruhlin viděl, jak se muž zamračil, přimhouřil oči, ale když se podíval Ruhlinovi do tváře, vytřeštil je. Najednou zbledl a ustoupil. Ruka svírající Ruhlinovo rameno povolila stisk a sklouzla velmi podobně jako předtím ta Irhkynova. Ruhlin nechápal, proč se ho ten muž najednou bojí, ale potom všechno přehlušil docela jiný pocit, který se mu z nitra šířil do celého těla. Znovu se zachvěl, vnitřnosti mu sevřela strašlivá bolest, která vzápětí vybuchla planoucím žárem v samém středu jeho bytí. Když se plameny uklidnily a třas ustal, připadlo Ruhlinovi zvláštní, že je ten cizinec

v železné přilbě, který se mu ještě před chvíli zdál tak vysoký, najednou tak malý a křehký.

Nenávist pociťoval Ruhlin jen velmi málo, ale vůči vzteku zcela imunní nebyl. Někdy si dával načas, ale když přece jen přišel, bylo to děsivé a už jako malého za to otec Ruhlina mnohokrát huboval. Tentokrát se však Ruhlin za svůj sílící vztek ani trochu nestyděl. Naopak ho vítal a tím rozdmýchával oheň ve svém nitru do bílého žáru. Zachvátil mu celé tělo a zahalil oči rudou mlhou. Z úst, z úst, která mu najednou připadala neskutečně obrovská, se mu vydral strašlivý řev.

Slyšel křik a skřípění drceného kovu, a pak praskot kostí, který křik ukončil. Mlha trochu ustoupila a odhalila chuchvalec pokrouceného železa a úlomků lebečních kostí v jeho dlaních, dlaních zjevně příliš velkých na to, aby byly jeho. V jednom maličkém koutku mysli Ruhlinovi bleskla myšlenka, že se v okamžiku vlastní smrti možná zbláznil a ten výjev strašlivé pomsty mu seslali Altvarové jako dar při vstupu do Aevnirových síní. Pokud tomu tak bylo, nedali mu čas se nad tím zvláštním darem nějak zvlášť zamýšlet.

Uši mu naplnilo hladové zvířecí zavrčení, jeho obrovské ruce připevněné k podobně gigantickým pažím zahodily mrtvé tělo stranou a znovu ho obestřela rudá mlha. Většinu následujících událostí si Ruhlin vždy pamatoval jenom jako nezřetelnou a nevítanou noční můru, i když pár kratičkých okamžiků mu se strašlivou jasností utkvělo v paměti do konce života. Další muž s železnou přilbou se mu pokusil zaseknout sekeru do hlavy, Ruhlin letící čepel zachytil holýma rukama, aniž by ho jakkoliv zranila. Vzpomínky se mu naštěstí rozmlžily ve chvíli, kdy začal topor sekery rvát jejímu majiteli do krku. Dalšího chlapa dopadl poblíž uhlwaldova domu. Tenhle neměl na hlavě přilbu, takže vyniklo celé jeho rudé tetování, cosi nesrozumitelně zablekotal a v hrůze si nachcal do kalhot, než se na něj Ruhlin vrhl. Pamatoval si, jak si užíval řev tetovaného muže, když mu neskutečně obříma rukama jako větvičky utrhal nohy a paže, načež kvílející torzo zahodil do planoucích rozvalin domu. Ale převážnou většinu příběhu

o běsnění Ruhlina ehs Kestryga v troskách vesnice Buhl Hardta vyprávěli druzí, protože on si z něj pamatoval jen velice málo.

Trocha příčetnosti se mu vrátila až poblíž přístavu. Připisoval to pohledu na mrtvá těla svých příbuzných, jejichž tváře a těla nesly jasné stopy boje. Zjevně se udatně bili, jejich rány svědčily o tom, jak houževnatý odpor kladli. Ale stálo je to život. Vzpomínal si, jak se zvedl od čerstvé mrtvoly muže, který se mu pokusil zabodnout kopí do krku a ono se při tom zlomilo. Jeho očím se opět naskytl hrůzostrašný pohled, tentokrát na dvě mrtvoly na jedné hromadě. Dagvyn ležel částečně přes Mirhnglad, jako kdyby se ji snažil vlastním tělem chránit před smrtící ranou. Pokud ano, neuspěl, a otec i dcera zemřeli společně.

Klopýtal k nim a v krku mu uvízlo vzlyknutí, zármutek nakrátko přemohl zuřivost. Pořád v něm plála mocným plamenem a on se brzy zase vrátí k masakrování těch rudě tetovaných cizinců, ale v tu chvíli si zármutek vynutil přestávku. Nemohl tvrdit, že by ke strýci choval kdovíjakou náklonnost. Když Ruhlinovi zemřel otec, dal mu najíst a nechal ho přespat ve stáji, ale do domu si ho nikdy nepustil. Byl to však dobrý uhlwald, spravedlivě rozsuzoval pře a svědomitě dohlížel na dodržování zákonů královen sester. Ruhlin ho nemiloval, ale byl to jeho příbuzný a bude mu chybět. Zato Mirhnglad… Drahá, přívětivá Mirhnglad, která s ním proplakala noc, když se jeho otec nevrátil z moře. Jeho laskavá plavovlasá sestřenice, která zpívala na všech oslavách hlasem, jejž dozajista dostala do vínku od Altvarů. Zlaté vlasy teď měla slepené krví a ruce zakrvácené od konečků prstů po zápěstí. Doufal, že je to krev jejich nepřátel, a on ji prolije do poslední kapky, než s nimi skoncuje.

Znovu se v něm vzedmul vztek, s ním přišla rudá mlha, a Ruhlin je oba vděčně přijal. Znovu nelidsky zavrčel, až mu od pusy odletovaly kapky slin, a zuřivě se rozhlížel v přístavu po dalších obětech, ale našel jen jedinou. Štíhlou postavu s dlouhými tmavými vlasy. Stejně jako ti, které pozabíjel, měla tvář rudě potetovanou, ovšem propracovanějšími a umněji provedenými vzory. Na rozdíl od ostatních na sobě neměla

zbroj, jenom plášť z liščí kožešiny a kožené chrániče. Neviděl u ní žádnou zbraň. Od svých druhů se ale ze všeho nejvíc lišila tím, že nejevila ani náznak strachu při pohledu, který se jí naskytl. Valila na něj oči, ale spíš úžasem než hrůzou.

Vyrazil k ní, a než mu rudá mlha úplně zahalila oči, stačil si Ruhlin všimnout, jak je ta žena krásná, ale ani to, ani nebojácnost ji nezachrání. Řítil se ke své oběti a v běhu rozpřáhl zakrvácené ruce. Když se přiblížil na nějakých tucet stop, zvedla žena ke rtům malou kovovou trubičku a Ruhlin ucítil na jazyku ostrou palčivou bolest. Byla tak silná a intenzivní, že ho přinutila zastavit, instinktivně si zalovil prsty v puse a vytáhl z ní dlouhou kovovou šipku. Ruhlin se znovu na ženu podíval a viděl, jak do trubičky zasouvá další střelu. Chtěl se na ni vrhnout, ale nohy mu vypověděly poslušnost, zavrávoral a padl na všechny čtyři. Místo bolesti se ze zasaženého místa rozlévala ledová strnulost, z jazyka se mu šířila do krku, a postupně, nevyhnutelně v ledovém objetí sevřela celé jeho tělo.

Pokusil se vstát a s úžasem sledoval svoji ruku, jak se kroutí a smršťuje na žulovém dláždění přístavní hráze. Tmavé naběhlé žíly bledly a ve vyboulených šlachách mu tepala krev, než se začaly zmenšovat, až se zase díval na vlastní ruku. To byla poslední věc, kterou viděl, než ho pohltila tma, i když jeho uši zaslechly nějaký hlas, pravděpodobně té tetované ženy. Na rozdíl od ostatních nájezdníků mluvila jazykem, ve kterém rozpoznal starou ascarlijštinu. Tehdy mu význam těch slov unikal, ale později ho poznal a začal ho z duše nenávidět: „*Vyrn Skyra*“ — ohnivá krev.

Druhá kapitola
Thera

„Ne!“

Válečníkův meč se zastavil na půl cesty z pochvy, úsečné šlehnutí Theřina hlasu mu zmrazilo ruku. Byl mladý, o pár let mladší než ona. Kdyby byl starší a dokázal lépe vycítit změnu situace, kterou její přítomnost značila, býval se mohl zachránit. Zkušenému válečníkovi by nejspíš stačil jediný pohled na vellihrskou brož na jejím koženém náprsníku, aby schoval meč zpátky do pochvy a vytratil se do tmy. Ale mladí se vždy touží předvést, zvlášť když jim připadne čest střežit dům svého veilwalda. A tak dal mladý válečník navzdory její broži a velitelskému tónu hlasu přednost povinnosti vůči klanu a šanci na slávu před zdravým rozumem.

Thera udeřila dřív, než stačil povytáhnout meč o další palec. Jeho záměr vyčetla z náhle přimhouřených očí a ztvrdnutí koutků úst. Hrot kopí, až na stříbřitý lesk na ostří celý černý, ho zasáhl pod bradou, prorazil si cestu menšími lebečními kostmi a propíchl mu mozek. Byla to rychlá a — usoudila, když trhnutím kopí vysvobodila — milosrdnější smrt, než si zasloužil někdo, kdo se protivil služebnici královen sester. Zachytila jeho tělo dřív, než dopadlo na zem, nestála o nežádoucí pozornost, kterou by vyvolalo jeho žuchnutí a kovové zachřestění. V halasu bujarých oslav, který prosakoval ven úzkými okny nahoře, by ale nejspíš pád válečníka zanikl.

Opřela mrtvolu o větrem ošlehanou kamennou zeď na východní straně domu a vykročila k předním dveřím. Ten mladý pošetilec byl jen jedním ze stráží, které Kolsyg tu noc postavil. Ostatní hlídkovali

různě po vesnici a v tu chvíli také stáli před volbou mezi povinností a zdravým rozumem. Válečníci z její *mendy* se v tomhle vyznali a Thera zaslechla jen pár tlumených výkřiků a slabé zvuky potyčky, než zabočila za roh a vykročila k bohatou řezbou zdobeným hlavním dveřím do Kolsygovy hodovní síně. Dva válečníci, kteří je měli střežit, muž a žena s modře potetovanými zjizvenými tvářemi veteránů, si ohřívali ruce nad košem s řeřavým uhlím. Oba prokázali mnohem lepší úsudek než jejich mladý druh, a když Thera vyšla do kruhu světla vrhaného žhnoucími uhlíky, nesáhli po zbraních, ani se jí nepokusili zastoupit cestu.

„Nijak jsme se na tom nepodíleli," řekla žena a očima při tom těkala mezi Theřinou broží a kopím. Thera si nevybavovala, že by ji někdy někde viděla, ale historky o vellihře s černým kopím se rychle šířily. „Dokonce jsme mu to rozmlouvali. Nemám pravdu, Gryne?" Žena střelila pohledem po svém společníkovi, mohutném muži s holou hlavou a bujným rudým plnovousem. Na rozdíl od ženy nepůsobil ani zkroušeně, ani pokorně, ale spíš zachmuřeně a rezignovaně.

„Ani jeden z nás tam nebyl," zabručel. „To je pravda." Zaváhal, a potom se narovnal. „Ale nebudu předstírat, že jsem se někdy protivil rozkazům mého veilwalda, a jsem za to připraven zaplatit, je-li to zákon."

Je hrdý, pomyslela si Thera a beze slova se od nich odvrátila. *Ale ne tolik, aby tasil meč, nebo se mi postavil do cesty.* Uklidňovala se nadějí, že takový postoj mezi Kolsygovými příbuznými převládne. To jim noční práci značně usnadní.

Eshilde a Ragnalt se vynořili ze stínu pod okrajem šikmé šindelové střechy právě ve chvíli, kdy Thera sáhla po velkém železném kruhu na dveřích. Při pohledu na jejich siluety v šeru si Thera zdaleka ne poprvé uvědomila, jak moc jí ti dva připomínají kočku a medvěda. Vražedně mrštná Eshilde s oholenou hlavou a dlouhovlasý Ragnalt s mohutným černým plnovousem, hotové ztělesnění ascarlijské síly. Sledovala, jak si Eshilde utírá dýku do hadru, a všimla si, že Ragnaltova sekera zůstala nepotřísněná.

„Jeden bojoval, druhý ne," vysvětlil, načež kývl hlavou ke dveřím. „Budeš nás potřebovat?"

Thera zavrtěla hlavou, zvedla kruh a silně na něj zatlačila, aby masivní dveře otevřela dokořán. Po kouřem prodchnutém chladu v přístavu Skor Hardta bylo sálavé teplo veilwaldovy hodovní síně skoro k nesnesení. Přesto si Thera nechala plášť ze sobolí kožešiny přehozený přes ramena. Zprvu pokračovalo všeobecné veselí s neztenčenou silou, ale postupně uvadalo, jak si víc a víc přítomných všímalo vysoké ženy s kopím, která si ráznými kroky razila cestu k veilwaldovu křeslu. Brzy byl v síni slyšet jenom zvuk jejích kroků a pravidelné zadunění mosazí okovaného konce ratiště jejího kopí na dlažbě.

Přítomní obyvatelé přístavu se před ní rozestupovali, mladí se tvářili zvědavě nebo vzdorně, ze starších vyzařovala stejná trpká smířenost jako z hrdého Gryna venku. Nikoho si sice důkladněji neprohlížela, ale zkušeným okem našla všechny, kdo se ten večer ozbrojili. Většinou se jednalo o lépe oblečené lidi, vždyť copak by se mohl zámožný Ascarl dostavit na oslavu k veilwaldovi bez ceněného meče u pasu, jenž by jasně prokazoval jeho postavení? Většina však měla nanejvýš nůž, aby si mohli odkrojit kus masa z obřího divočáka, který se pekl na ohni.

Kolsyg Ehflud, jenž si díky četným mořeplaveckým úspěchům vysloužil přízvisko Slanec, veilwald Skor Geldu, ovšem meč neměl. Pohodlně se rozvaloval ve svém křesle s vysokými zády a jednu ruku si opíral o topor dvoubřité válečné sekery. Ta zbraň Theru zaujala víc než její majitel, protože byla opravdu krásná. Oba břity, pozoruhodné už jen tím, že na nich nebyla ani stopa rzi nebo poškození věkem, připomínaly tvarem motýlí křídla. Ostří se jasně leskla, ale vnitřní část byla uhlově černá a popsaná starodávnými runami, stočenými na černé oceli do několika elegantních stříbrných oblouků. Thera znala to písmo jen velmi málo, ale přesto celkem bez potíží našla vyleptané jméno uprostřed dlouhého výčtu jeho činů. Skutečnost, že se nejednalo o jméno Kolsyga Ehfluda, ale jiné, mnohem starší a slavnější,

vypovídala mnohé o veilwaldově vině a nestoudné drzosti se sekerou vychloubat.

„Vida," uvítal ji s předstíranou vřelostí, „takže oddaný poskok odporných sester konečně dorazil." Při těch slovech se opřel do vysokého opěradla svého trůnu, kompletně pokrytého působivou mozaikou symbolů Altvarů. Kolsyg se zazubil, jednou rukou se dál opíral o ukradenou sekeru a druhou si zvedl ke rtům picí roh.

Thera nic neříkala, jen se zastavila vedle ohniště. Opřela si kopí o rameno a natáhla obě ruce k prudkému žáru plápolajících polen. Ucítila vůni hořícího jabloňového dřeva, které dodávalo chuť pečenému kančímu masu a stoupalo k otevřeným průduchům ve střeše. Zvedla hlavu a při pohledu na hvězdy nahoře se pousmála.

„Přišla jsi mne jen urážet, ženská?" osopil se na ni Kolsyg, z něhož dobrá nálada vyprchala stejně rychle jako stoupající kouř z domu. „Nechceš mi aspoň sdělit podmínky své paní, abych je mohl do poslední odmítnout?"

Thera opět nic neřekla, ale tentokrát se uráčila otočit a věnovat krátký pohled veilwaldově sekeře, načež se dlouze zadívala na zbytek lupu, který se válel vedle Kolsygova trůnu. Když viděla všechny ty věci na jedné hromadě, přišly jí přes svůj věhlasný původ jako dost ubohá snůška haraburdí. Staré zrezivělé meče a dýky se tam válely vedle lučišť, která věkem seschla a popraskala. V hromadě se ale našly nepopiratelné poklady. Otevřená truhla přetékala stříbrem ve formě mincí i proužků. Zahlédla i několik krásně zdobených pohárů a náramků. Ale největším pokladem byla samozřejmě sekera, bojový nástroj Gythruma Fihrskarda řečeného Hrozivý, nejoslavovanějšího ascarlijského válečníka svojí i jakékoliv jiné doby.

Nepatrná změna stínu na čepeli sekery upoutala Theřinu pozornost k druhé straně Kolsygova trůnu a tam se jí naskytl ještě úchvatnější pohled než na ukradený poklad. O veilwaldův trůn se opírala mladá dívka, oválný obličej jí částečně zakrývaly dlouhé uhlově černé vlasy, což byla v Ascarlii velká vzácnost. Měla na sobě jednoduché

bavlněné šaty, které i bez jakýchkoliv šperků jasně oznamovaly její postavení: jen veilwaldova dcera si mohla dovolit obléknout se do tak drahé látky z ciziny. A přestože šaty vypadaly celkem obyčejně, zdůrazňovaly krásu její štíhlé postavy mnohem víc, než by to dokázaly ty nejpropracovanější krajky a hedvábí. O kráse Kolsygova jediného dítěte kolovalo mnoho zvěstí, ale vidět jeho dceru na vlastní oči bylo… rozptylující. Dívka na Theru mrkla velkýma safírovýma očima, v její tváři neviděla ani otcův vzdor, ani pokoru jeho příbuzných. Vypadala jenom smutně.

„Nezírej na moji dceru!" Kolsyg odhodil veškeré zdání slušnosti, vyskočil z trůnu a potěžkal v obou rukách sekeru. „Nestačí snad, že hanobíš moji síň svojí přítomností? Musíš ještě lascivně zírat na veilwaldovu krev…"

„Žádné podmínky nepřináším." Theřina tichým hlasem pronesená slova uťala veilwaldův bouřlivý výlev stejně snadno, jako když nabroušená čepel krájí ztrouchnivělé dřevo. „A z rozkazu královen sester už nejsi veilwaldem Skor Geldu."

Shromáždění se nervózně zavlnilo a Thera zaslechla nějaké nespokojené zamumlání, ale vesměs jenom tlumené obavy znepokojených lidí, kteří byli nuceni sledovat situaci, jež brzy vyústí v krveprolití. Zároveň ji zaujalo, že z ní Kolsyg ani na okamžik nespustil oči. Nevrhal prosebné pohledy na desítky příbuzných, kteří se sešli v jeho hodovní síni, ani směrem k ozbrojeným členům své *mendy*, kteří seděli nalevo od veilwaldova trůnu. Byli to samí ostřílení válečníci, ale teď buď odvraceli zrak, nebo se zájmem sledovali gradující drama. Jeden nebo dva dokonce vyloženě dychtivě vyhlíželi, co se bude dít dál. Kolsyga Ehfluda očividně nikdo neměl moc v lásce, a to ani v jeho vlastním domě.

„Kolik mých příbuzných jsi musela zabít, aby ses sem dostala?" dotazoval se Kolsyg a bradou ukázal na vlhký hrot Theřina kopí.

„Kolik bylo třeba," opáčila Thera. „Většina nás nechala projít. Těžko žádat po slušném člověku, aby položil život za vraha a znesvětitele hrobů."

„Spíláš mi do znesvětitelů!“ Kolsyg se chraplavě zachechtal. „A co jsi potom ty, svinská služebnice svinských královen? Těch, které pošlapaly všechno, co z nás dělá Ascarly. Všechny jste nás nakazily svojí slabostí. Tohle,“ zvedl sekeru do výšky, „je po právu moje. Protože Gythrumova krev mi proudí v žilách a zapaluje oheň v mé duši…“

„Tvoje prabába byla pravnučkou jeho bratrance, jestli se nepletu.“ Jedinou tichou poznámkou se Theře opět podařilo zarazit Kolsygův vášnivý výlev. „Krev Gythruma Hrozivého musí mít dozajista velkou moc, když ji cítíš i ty.“

Kolsyg hned neodpověděl, jenom sklonil hlavu a probodl ji zlostným pohledem. Z toho upřeného, nenávistí přetékajícího pohledu vyčetla jednu překvapivou a důležitou věc: byl to nelítostný, ale roztěkaný pohled dočista vyšinutého člověka. Všimla si také toho, že má zcuchané a umaštěné vousy a špinavou tvář kolem očí. Základní hygienické návyky byly teď očividně pod jeho rozlišovací schopnost.

„Myslela jsem si, že jsi jenom podlehl chamtivosti,“ zabručela Thera, když pochopila skutečný stav věcí. „Že jsi ukradl poklady z nejposvátnější pohřební mohyly, aby ses obohatil a posílil svůj nárok na jiné državy. Teď už chápu, že je to jinak.“ Omluvně zavrtěla hlavou a znovu prudce udeřila koncem ratiště kopí do dlažby. „Ale zákony královen sester nemají slitování pro šílence.“

„Ve mně šílenství nenajdeš, slabokrevná.“ Kolsyg se přikrčil, pevněji stiskl topor sekery a vykročil vpřed. „Jenom pravdu. Pravdu Uhltvarů…“

Její kopí nevyrobili jako vrhací, ale po dlouhých měsících cvičení se v té dovednosti zdokonalila. Ukončit boj překvapivým manévrem se v riskantní hře boje na blízko vždy náramně hodilo. Hrot kopí se zabořil do Kolsygovy nechráněné hrudi ve chvíli, kdy se chystal ke druhému kroku, probodl ho skrz naskrz a přišpendlil jeho tělo k trůnu.

Uhltvarové? opakovala si Thera v duchu, když se po hodu zvedala z podřepu. Staré slovo ze starých legend. Nic, co by čekala, že zazní

z úst muže na prahu smrti. Nevšímala si sboru zděšených a rozčilených hlasů okolo a pospíšila si k trůnu, aby ještě zaslechla případná poslední slova umírajícího bývalého veilwalda. Nabídl jí však jenom sprškу tmavé krve, nenávistný pohled a, co bylo nejdivnější, vědoucí úsměv, který se vzápětí rozšířil do grimasy s vyceněnými zuby, když mu tělem projela prudká bolest. Kolsyg Ehflud sebou ještě párkrát škubl a vydávil pořádnou dávku krve, než konečně na svém trůně znehybněl. Krásné dřevořezby potřísnila stydnoucí krev a vzduch zamořil zápach moči a výkalů mrtvého.

Thera si zklamaně povzdechla, potom se narovnala a obrátila se k přítomným. „Ve jménu královen sester byla vykonána spravedlnost. Je-li tu někdo, kdo pochybuje o její oprávněnosti, nechť teď promluví a obnaží čepel."

Významně se dlouze zadívala směrem k sedícím válečníkům Kolsygovy *mendy*, ale žádný se jí nepodíval do očí. Potlačila pohrdavý úsměšek, který se jí dral na rty při pohledu na jejich ustrašenou krotkost. Kolsyg byl sice šílený, chamtivý nebo jenom extrémně hloupý, ale pořád byl jejich veilwaldem a všichni složili pokrevní přísahu, že mu budou do smrti sloužit. Thera se spokojila se znechuceným odfrknutím, načež se obrátila ke Kolsygově dceři. Ta bude mít určitě co říct o svém zabitém otci. Ale nedočkala se od ní ani záštiplného vzdoru, ani zarmouceného bědování. Dívka jí vůbec nevěnovala pozornost. Jemně pohladila otce po tuhnoucí tváři, smutek, kterého si Thera všimla už předtím, z ní vyzařoval ještě silněji. Když však Kolsygovi dvěma prsty zatlačila nevidoucí oči, z očí jí neskanula ani slza. Theře byl ten pohled podivně nepříjemný, a tak raději obrátila pozornost ke zbytku osazenstva hodovní síně. Přejížděla pohledem po napjatých, znepokojených tvářích.

„Rolnare Tarhrimveste," pronesla a její hlas se rozlehl v houstnoucím tichu. „Řečený Zlatovlasý. Předstup."

Po chvíli nervózního přešlapování vystoupil z davu podsaditý chlap. Byl to dobře oblečený muž ve středních letech s mečem u pasu,

přičemž opasek se částečně ztrácel pod převislým pupkem. Nádherná kštice, po níž kdysi dostal jméno, mu mezitím notně prošedivěla a z nepříliš pečlivě zapletených copů trčely uvolněné prameny. Zastavil se před Therou a kývl jí hlavou na pozdrav.

„Já jsem Rolnar, vellihro Černé kopí."

Thera potlačila zlost, že ji oslovil tím jménem, protože ho nikdy neměla ráda. Podle prastarého zvyku si však žádný Ascarl nemohl sám zvolit jméno, které si v životě vysloužíí. Ať se jí to líbilo nebo ne, bude už napořád Thera Černé kopí, nebo také ve staré řeči Speldrenda.

„Tys byl veilwaldův počtář?" zeptala se ho Thera.

Rolnar napřed ztěžka polkl, ale na Theru udělalo dojem, že se mu ani nezachvěl hlas, když odpověděl: „To jsem… tedy byl jsem, ano."

„Z rozkazu královen sester se ujmeš povinností veilwalda Skor Geldu, dokud nebude rozhodnuto o nástupnictví. Pokud je mi známo, neměl Kolsyg kromě dcery žádné jiné potomstvo." Ohlédla se přes rameno po Kolsygově dědičce a nechápavě se zamračila, když uviděla, že si dívka sedla zpátky do svého křesla. Hned poté vyběhla zpod nedalekého stolu šedivá kočka, vyskočila jí na klín, a když ji dívka pohladila po srsti, začala vrnět a rozkošnicky prohnula hřbet.

„Přesně tak, vellihro," potvrdil Rolnar. „Lynnea je jeho jediným dítětem. Měla bratra, který se před pár lety narodil veilwaldově třetí manželce, ale ani dítě, ani matka nepřežili porod. Právě po té smutné události se Kolsygův úsudek začal stáčet nešťastným směrem."

„Můžeš dosvědčit, že se Kolsygova dcera na jeho zločinu nijak nepodílela?"

„Můžu." Rolnar ji znovu příjemně překvapil, protože ji obešel, postavil se po bok Lynnee a ochranitelsky jí položil ruku na rameno. „S naprostou jistotou. Není schopna nikomu a ničemu ublížit. A neměla by být ani souzena za otcovy činy. Takový je zákon, nemýlím-li se."

„Nemýlíš. Ale je třeba rozhodnout otázku nástupnictví." Thera kývla hlavou ke Kolsygově mrtvole. „Ač byl odsouzen jako zločinec, zemřel jako vlastník mnoha pozemků a držav. A jeho dceři náleží

právo žádat královny, aby si je mohla nechat, a zároveň vznést nárok na veilwaldský úřad. To je také zákon."

Rolnar pevněji stiskl Lynnee rameno, do jeho pohledu se vkradla jistá dávka vzdoru. Současně s tím Thera vycítila sílící napětí mezi přítomnými, včetně členů *mendy*. Ještě před chvílí pokorně skloněné hlavy se zvedly, výrazy tváří ztvrdly. *Za Kolsyga se bít nechtěli, ale za ni se bít budou,* napadlo Theru, znovu se podívala na veilwaldovu dceru a zpod závoje černých kadeří na ni zamrkaly ty safírově modré oči. Bylo by moudřejší ji tady nechat, i když sestra Železná žádala něco jiného. *Přivez mi to dítě, Thero,* rozkázala jí úsečně a neoblomně, jak měla ve zvyku, byť fakt, že té mladé ženě přikládá takovou důležitost, obvyklý vůbec nebyl. Jako vellihra spravedlnosti královen sester však měla jistý prostor svobodně se rozhodnout. Znepřátelit si tyhle lidi ještě víc mohlo být nebezpečné. Očividně se jí báli, ale Thera už se dávno přesvědčila, že ani na ty nejustrašenější lidi se nedá tlačit donekonečna.

„Nemůže mluvit sama za sebe?" zeptala se a povytáhla na Lynneu obočí. „Tak co říkáš, děvče? Nechceš poznat proslulou majestátnost Skor Magnolu? Můžeš tam svou žádost přednést královnám sestrám osobně. Přinejmenším by ses pak mnoho let měla čím chlubit."

„Popravdě řečeno, vellihro, Lynnea nemluví," opáčil Rolnar. „Za sebe, ani za nikoho jiného." Pohlédl na Lynneu a laskavě se na ni usmál. „Nikdy nepromluvila. Říkáme jí Trahleyl, Tichá píseň. Proto," narovnal se a pohlédl Theře do očí, „musím já mluvit za ni. Sepíšu jejím jménem petici, kterou odvezeš královnám sestrám…"

Zarazil se a ztichl, protože Lynnea s kočkou v náručí vstala a postavila se vedle Thery. V podstatě ji ani nepozdravila, jenom na ni krátce tázavě pohlédla, načež si zvíře přitiskla silněji k tělu a zabořila tvář do jeho kožichu.

„Zdá se, že Tichá píseň zazpívala," poznamenala Thera. „Odplouvám s příštím odlivem. Záležitosti pohřbu Kolsyga Ehfluda nechám ve tvých rukách, ale jeho pohřební mohyla zůstane neoznačená."

Thera přistoupila ke Kolsygově mrtvole, opřela se mu nohou o prsa a s heknutím z něj vytáhla svoje kopí.

„Vy," prohlásila potom a namířila zkrvavený hrot na *mendu*, načež ukázala kopím na hromadu ukradených pokladů vedle veilwaldova trůnu. „Všechno posbírejte a odneste na moji loď. Ujišťuji vás, že mám velmi přesný seznam předmětů ukradených z Gythrumovy mohyly a každá další krádež, které se dopustí obyvatelé tohoto geldu, bude tvrdě potrestána."

Odmlčela se a potom se sehnula, aby ze země zvedla sekeru Gythruma Fihrskarda, která zůstala ležet vedle Kolsygových nehybných nohou. Zvedla ji do výšky, až se světlo ohně zalesklo na stříbrných runách. Elegantní linie protínajících se křivek vypadaly úplně jinak než ostré úhly moderních run, ozvěna doby, kdy si lidé cenili poezie stejně jako šermířského umění, tedy přinejmenším podle sestry Tradice. Nedokázala nic z toho přečíst, ale znala Gythrumův příběh natolik, aby věděla, že se tam jednoho slovo skoro jistě opakuje.

„Uhltvar," zašeptala a spustila ruku se sekerou. V tu chvíli postřehla změnu v Lynneině chování. Pořád chovala v náruči kočku, ale na zlomek vteřiny jí ztuhla ramena a střelila obezřetným pohledem po sekeře v Theřině ruce.

„Ty to slovo znáš?" zeptala se Thera a přistoupila k ní blíž. Lynnea však uhnula pohledem, otočila se stranou a stiskla kočku tak pevně, až zamňoukala. „To je jedno," prohlásila Thera tichým hlasem. „Sestra Železná to z tebe dostane, ať jsi němá nebo ne. Tak pojď." Mávla kopím, které se pořád ještě lesklo krví dívčina otce, a vykročila ke dveřím. „A rozluč se s tím zvířetem. Na palubě *Velkého vlka* už jednoho myšilova mám a ten jakéhokoliv soka zabije."